

Leven om door te geven **(preek ivm veertigdagenproject Thuis in Gods huis – week 6)**

*Liturgie zondagmorgen 2 oktober 2011
te Hardinxveld-Giessendam (eerste dienst in 'de bron'):*

Themalied couplet 1-6
Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God (Opb.1)
Psalm 90:1,8
Gebed
Kindermoment
'Lees je bijbel, bid elke dag'
Lezen: Jesaja 55
Psalm 89:1
Lezen: Zondag 52b HC (v/a 128,129)
Verkondiging
Gezang 147
Dankgebed en voorbeden (incl. wet)
Gezang 155:4,5 (direct aansluitend)
Inzameling van de gaven
Liedboek 456:1,2
Zegen van God
Liedboek 456:3

Gemeente van Christus,

Is er nog toekomst voor de kerk?

Dat lijkt een wat vreemde vraag vandaag.

Nu we als gemeente beginnen in een compleet nieuw kerkgebouw.

Is er nog toekomst voor de kerk? Nou kennelijk wel!

Anders deden we dit toch niet?

Staken we hier als gemeente echt niet een paar miljoen euro in.

Je zou d'r wel gek zijn...

Toch is de vraag wel degelijk van belang, juist vandaag.

Want de ene na de andere kerk in Nederland sluit haar deuren.

Die ontwikkeling lijkt haast niet meer te stoppen.

En geen enkele reden om aan te nemen dat dat ons niet gebeurt.

Laatst hadden we het er over op een avond voor de grote wijken.
En ik merkte daar weer hoe dat ons zomaar onrustig maakt.
Alleen al óm er met elkaar over na te denken.
Dat is zo somber. Zo zwartgallig.
Mág je zo trouwens wel denken?
God zorgt echt wel dat de kerk in leven blijft!

Toch zet het thema voor komende week ons stil bij onze eigen rol hierin.
We gaan de laatste week in van ons veertigdagenproject.
En het thema is nu voor het eerst een oproep, namelijk: geef het door!
Wat je gelooft, als ouderen in de gemeente, geef dat door aan jongeren.
Je hebt ze wat te vertellen, of niet?
Al zoveel jaren lang mag u leven met God.
Nou, dat is toch een leven om door te geven?
'Mijn mond verkondigt, Heer, aan komende geslachten
hoe Gij uw trouw betoont aan hen die U verwachten'. (Ps.89:1 ber.)

In die zin is het mooi dat er volgende week een avonddienst is
die speciaal afgestemd is op u als ouderen van de gemeente.
Maar laten er dan niet alleen ouderen zijn.
Dit is evengoed een kerkdienst voor ons allemaal, oud èn jong.
God geeft ons als verschillende generaties aan elkaar
om van elkaar te leren, als jongeren dus ook van de ouderen.

Toch voelt dat voor ouderen niet altijd zo.
En dat komt denk ik vooral door alles wat er verandert in de kerk.
Zo'n nieuw gebouw als dit ook: het *voelt* helemaal niet meer als kerk.
Temeer als je nagaat waar dit gebouw voor staat,
zoals bijv. zichtbaar wordt in die andere samenkomst volgende week:
een samenkomst voor dorstige types...
Missionair gemeente zijn – liften we dan niet mee op de nieuwste hype?
Kun je als oudere je hier nog wel thuisvoelen?

Nou, ook dat heeft alles te maken met ons laatste thema: geef het door!

Ja, het dwingt je om er eens goed bij stil te staan: wát geven we door?

Wat geven we door als kerk aan de mensen in de buurt?

Maar evengoed: wat geven we door binnen de gemeente,
van de ene generatie aan de andere?

Nogmaals die psalm die we zopas met elkaar zongen:

“Mijn mond verkondigt, Heer, aan komende geslachten
hoe Gij Uw trouw betoont aan hen die U verwachten”.

Dat is in één zin precies waar het om gaat.

Zoals juist dat ook besloten ligt in die andere zin van vanmorgen,
de laatste zin van ons gebed:

“Want van U is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid
tot in eeuwigheid!”

En ook door daar ‘amen’ op te zeggen, geven we dit aan elkaar door.

Zo is het ‘amen’ vanouds namelijk bedoeld.

Zoals je nog merkt in wat Paulus zegt tegen de gemeente in Korinte.

Die hij op het hart drukt om toch vooral duidelijke taal te spreken
wanneer ze als broeders en zusters bij elkaar zijn in de dienst.

Hoe zou anders, zegt hij dan, iemand van buiten uw woorden met ‘amen’
kunnen bevestigen? Hij begrijpt niet wat u zegt. (1 Kor.14:16)

‘Amen’, het is een woord van instemming:

inderdaad, zó is het, wis en waarachtig!

Instemming, niet maar met het gebed, maar vooral met die lofprijzing.

Vandaar dat juist op de lofprijzing in het NT altijd een ‘amen’ volgt.

Bedoeld om als hele gemeente te beamen.

Inderdaad, dit geloven wij:

“U wilt en kunt ons al het goede geven,
want U bent onze Koning en hebt alle dingen in uw macht.”

Hé, maar dus tóch: ‘God houdt zijn kerk in leven’?

Ja. Alleen is dat dan wel een leven om aan elkaar *door te geven*!

En dan kom ik bij Jesaja 55.

Waar de Here zelf een dringend appel op de mensen doet:

Hierheen! Hier is water, voor ieder die dorst heeft.

Hier is de bron, dus hier moet je zijn.

Ja, Hijzelf is de bron.

Zie je wat een moeite de Here hier doet voor zijn kerk?

Maar zie je ook hóe de Here dat doet?

Hij *legt* ze geen leven *op*, maar Hij *biedt* hun een leven aan.

En wát voor leven!

Het kan kennelijk niet op.

Bij Hem zul je ruimschoots te eten hebben

en genieten van een overvloedig maal.

Beelden die werken op je verbeelding:

sjonge, dat ziet er goed uit, dat wil ik ook, wat geweldig!

En dan te bedenken: die mensen tegen wie de Here het heeft,

die zaten compleet op de verkeerde weg (zie maar verderop, in vers 7).

Kerkmensen waren het, maar ze zaten op dood spoor.

Daarom had de Here ze ook in ballingschap laten gaan.

Je leeft je leven immers toch zonder mij?

Nou, als je dat zo graag wilt, dan krijg je het ook.

En zie dan maar wat er van komt.

Nou, eigenlijk viel het helemaal nog niet zo tegen, daar in Babel.

Op een gegeven moment had men zich daar prima gesetteld.

Als je je aanpaste aan het leven daar, had je beslist geen klagen.

Huisje, boompje, beestje... wat wil een mens nog meer?

Ze redden het dus prima zonder God.

Waarom laat God hen dan niet in die waan?

Omdat Hij dit niet wil.

Hij kijkt onder de oppervlakte,
en ziet dat dat leven daar in Babel helemaal geen goed leven is.
Er zitten ook mensen bij zonder geld. (vers 1)
Andermans welvaart gaat ten koste van hen.
En 'welvaart' zeg je? Maar weet je zéker dat je er echt wel bij vaart?
Je complete vermogen ben je kwijt aan iets
wat uiteindelijk helemaal niet verzadigen kan.
Je moet altijd meer, het is nooit genoeg.

Alsof God het hier heeft tegen het rijke Europa van de 21e eeuw...
Zie je dan niet hoe je compleet vastloopt, met elkaar?
In de eurocrisis stevenen we volgens deskundigen af op een catastrofe.
De mensen die er verstand van hebben, zien het heel somber in.
En is het ook in de kerk, hier bij ons, niet crisis op crisis?
De eerste samenkomst in dit gebouw was niet deze kerkdienst,
maar een ingrijpende rouwsamenkomst
die de gebrokenheid opnieuw levensgroot voor ons neerzet.

Kom nou toch bij mij, zegt de Here.
En dan niet maar in theorie, maar in de praktijk van alledag!
Jullie verlangen almaar naar meer.
Maar dat vind je alleen bij mij.
Want van mij is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid!
Al het goede kan alleen ik je geven, en Ik wil het ook dolgraag.
Maar vraag het dan ook van mij.
Zoek mijn koninkrijk, en niet het koninkrijk van Babel, of van Europa...

Ja, dit is het grote geheim van dit goede leven:
dat God het wil geven, gratis en voor niks!
Je hoeft alleen maar bij hem te komen.
Je hoeft er alleen maar om te vragen, in je gebed.
Verder helemaal niets!

Ik sluit met jullie een eeuwigdurend verbond, zegt de Here in vers 3b.

Als bevestiging van mijn liefde voor David.

Ja? Dus niet als bevestiging van Davids liefde voor mij...

Zijn hart zat op de goede plaats, zagen we vorige week.

De HEER was zijn licht, zijn behoud... (Ps.27:1)

Ja, prachtig, maar dat was ook weer Gods genade in zijn leven.

Zijn Geest die David vervulde.

En juist rond dit nieuwe verbond komt dat duidelijk aan het licht.

De Here sprak daar inderdaad al over met David, in 2 Samuël 7.

En ja, het was een reactie op Davids liefde voor Hem.

Maar waarin uitte zich dat op dat moment?

Dat David een huis wilde bouwen voor de HEER.

Prachtig, denk je, wat is daar nou mis mee.

Maar á la minute staat de HEER zelf a.h.w. bij David op de stoep.

En zegt: David, jongen toch, wou *jij* voor *mij* een huis bouwen?

Was dat werkelijk jouw plan?

Weet je? *Ik* zal voor *jou* een huis bouwen, hoe lijkt je *dát*?

Ik zorg voor een zoon op jouw troon,

wiens koningschap nooit meer wankelen zal. Jezus Christus!

Moet je nagaan!

En dan heb je David, die het toch over het algemeen zo goed deed.

Je zou denken: geef dat door, David, aan je zoon!

Zorg ervoor dat hij het net zo goed doet als jij...

Maar zelfs *dát* is kennelijk niet voldoende

om ook volgende generaties bij het geloof in God te bewaren.

Sterker nog: langs die weg loopt de lijn met God dood.

De ballingschap, dat is het trieste resultaat bij Davids nageslacht.

En dat voorzag God al toen Hij tegen David sprak, in 2 Samuël 7.

Jij een huis bouwen voor mij?

Goed bedoeld hoor,
het komt bij jou ook vast en zeker uit een goed hart,
maar op deze manier kómt het *niet* goed.
En daarom gaan we het in de toekomst anders doen.
Ik sluit met de mensen na de ballingschap een heel nieuw verbond.
Als bevestiging, niet van jouw liefde voor mij,
maar van mijn liefde voor jou.
Jij bouwt niet een huis voor *mij*, *Ik* bouw een huis voor *jou*.

Broeders en zusters, ook dit nieuwe kerkgebouw is niet het huis van God.
Een huis waar we echt veilig zijn,
en waar de toekomst van de kerk wordt gegarandeerd.
Want dat huis, dat is alleen zijn eigen Naam.
Reddend is niet wat er leeft in óns diepste wezen, hoe mooi en goed ook,
maar wat er leeft in het diepste wezen van onze God.
Ook dat zongen we zopas:
"Uw goedertierenheid rijst op en gaat zich welven,
een altijd veilig huis, vast als de hemel zelve."
Want het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid
die het uithouden tot in eeuwigheid,
dat is van U, en van U alleen!

En zien we juist dát vandaag de dag ook niet gebeuren?
Wij bouwden een nieuwe kerk... prachtig, maar wel genade van God!
Daarom veel voorname: *God* is aan het bouwen, onder ons.
Van alles wordt er afgebroken,
ja ook aan zekerheden, dat is waar.
Maar vooral ook afgebroken in onze persoonlijke levens.
Soms lijkt het wel één bak ellende die over ons wordt uitgestort..
Maar wat er in werkelijkheid gebeurt is
dat alles wat uit ons is wordt afgebroken,
om ruim baan te maken voor al het goede wat van Hem is.

Hij is bezig ons als gemeente weer op te bouwen, heb je 't al gemerkt?
Op te bouwen op de manier van Jesaja 55.
Met lege handen komen we bij Hem.
En daar worden ze vervolgens royaal gevuld.
Je weet soms gewoon niet wat je allemaal overkomt.
Zo goed. Zo bijzonder.
Pure liefde van God die Hij over ons uitstort.
En daardoor worden we werkelijk verzadigd, tot diep in onze ziel!

Het is ook zó royaal dat het er aan alle kanten overstroomt.
Ook wie zelf anders gelooft, of zelfs niets gelooft...
ook die mag er van profiteren,
en verbaast zich: wat gebeurt er toch allemaal,
waarom doen jullie dit,
ja wat voor kerk is dit?
En dan is het enige juiste antwoord:
een kerk die weer teruggaat naar de bron.
De ene bedelaar vertelt de andere bedelaar waar hij drinken kan.

Ja, het is niet maar meer Gód die het zegt tegen óns,
we leren er ook over spreken *met elkaar*, vrijmoediger dan ooit,
het doorgeven aan elkaar,
en vanzelf ook aan *ieder die het maar horen wil om ons heen*.
Zoals één van de laatste verzen in de Bijbel het beschrijft:
"De Geest èn de bruid [dus: Godzelf, maar ook de kerk] zeggen: 'Kom!'
Laat wie luistert zeggen: 'Kom!'
Laat wie dorst heeft komen;
laat wie dat wil vrij drinken van het water dat leven geeft." (Opb.22:17)

Oftewel: ik geef graag door wat ik van de Here hoor.
Omdat ik geloof, en ook steeds duidelijker merk,
dat God doet wat Hij zegt. (Jes.55:11)

Het woord dat voortkomt uit zijn mond keert niet vruchteloos terug.
 Vol vreugde kwam Gods volk inderdáád weer uit Babel naar huis. (55:12)
 En de dorens en distels van dit vervloekte bestaan,
 steeds vaker zie je inderdaad hoe er ook een cipres opschiet,
 en een mirtestruik... (55:13)
 beelden die werken op je verbeelding:
 de vloek van Genesis 3 maakt plaats voor de zegen van Handelingen 2.

Daar waar mensen werkelijk wat gaan verwachten van het gebed.
 En daarom als één man zich helemaal geven in dat gebed
 (Hand.1:14; 2: 42)
 En ze verkondigen het aan komende geslachten
 hoe God zijn trouw betoont aan hen die Hem verwachten.
 Het woord zorgt werkelijk voor vrucht.
 Eén grote oogsthal wordt het, een kerk die echt van genade leeft.

Dankbaar kijk je terug naar het *verleden*,
 ouderen geven het aan jongeren door:
 "Vader zelf heeft ons in Christus bewaard,
 en ons voortdurend weer geleid door zijn Geest!"
Zonder angst gaan we nu ook *de toekomst* in,
 jongeren bemoedigen er op hun beurt de ouderen mee:
 "Wij gaan verder in vertrouwen
 dat Hijzelf ons leiden zal."
 En *iemand van buiten* die hier binnen komt:
 die begrijpt ineens wat alle liefde en warmte hier zegt:
 eer aan de Vader, die al dit goede aan ons geeft.
 En hopelijk zegt hij dan *mèt ons*: amen!!!